

Bojtárkarácsony

Olyan történt velem, hogy erről nem hallgathatok. Ugyan, mi a csuda történhet egy kis kölyökkel, aki csak egy bojtár? – kérdezhetné valaki. Azért, mert én a juhász cselédje vagyok, azért, mert én csak egy kis „Szaladj ide, szaladj oda!” szolgálja vagyok a juhásznak és a birkanyájának, azért még velem is történhetnek ám csudadolgok! Itt, ahol élek, egy kis vacak faluban, Betlehembben, itt már az is nagy esemény, ha megellik a tehén, vagy születik egy kiskölyök. Mostanában azonban nagy vándorlás van errefelé. Valami népszámlálást csinálnak a betyár rómaiak. No, csak nőjek fel, majd odacsapunk mi ennek a páncélos, tógás bandának! Egy fiú mifelénk ott kezdődik, hogy felnővén sok gyerekről álmodik, és nagy rendet akar majd maga és a hazája körül. Na, jó, most a birkák között kell rendet tartanom, de hát ez az út vezet álmaim felé. Hogy szavamát ne veszítsem, folytatam az én csudadolgomat.

Betereltük a nyáját ide a barlangunk melletti karámba. A nagyobb jószágot tartjuk itt belül, a két girhes tehenet, az egy szem kis bocinkat, jaj, ő a kedvencem... Persze a két számár is bent van. Ezt a nagy zsúfoltságot azért viselem jól, mert az éjszakai hideg ellen a bűz mellett jó meleget is adnak. Világos, hogy én a bocimmal alszom. Ha útban vagyok neki, képen nyal, és felkelt. Jóban vagyunk. Tejszagúak az álmaim. Megszokott fészkelődésünket egyik este a felnőttek beszéde zavarta meg. „Felnőttek”, néha alig viselem őket, de majd felnővök

egyszer én is. Kunyerálók jöttek, hogy hadd tölthessék nálunk az éjszakát. A főnököm nem egy barátságos vendéglős, hát el akarta hajtani őket. A bekéredzkedő ember azzal érvelt, hogy asszonya bármikor megszüülheti babáját, és sehol nem kaptak szállást, a faluban a legutolsó fészter is foglalt. Izgalmas dolog lesz ebből, gondoltam. Szülőszoba lesz az istállónk. Micsoda buli! Végül is a főnök összebb rendezte a jószágot, a jövevények levackoltak, egy férfi és egy pocakos nő. Az ő szamaruk kint maradt a karámnál.

Életem tere

*a végtelenben nincs
zug vagy pillanat miben
ne lennél jelen*

*színéd előtt és
benned telnek perceim
minden időben*

Nádašpéter

Alighogy elbóbiskoltam, arra ébredék, hogy nagy a sürgés-forgás. Sóhajtozások, nyögések, férfiak beszéde: „Meleg vizet, kendőt, innivalót...” Kilestem a boci mögül, de hát a vacak mécses csak arra jó, hogy kísérteties árnyakat és árnyékokat lássak. Ebben a káoszban röpködhetek volna ott boszorkányok is, vagy akár angyalok is. Egyszer csak felsírt egy kiskölyök! Felnevettek a férfiak, és halkan motyogott valamit az a fiatal aszszonyka is. Mit nevetgélnek ezek,

amikor sír a baba? Hát a felnőttekről ennyit.

Felkeltem, a letakart sajtárból merítettem egy csupor tejet, és odavittem az anyukának. Jó, hogy a főnök már kiment, mert ha kéretlenül mozgolódom, hamar elcsattan egy nyakleves, amit másutt pofonnak is mondanak. Erre most nem is gondoltam. Csak arra, hogy biztosan szomjas a baba, azért bög. Szomjas volt, de az anyuka. Jót kortyolt az esti fejből. Nézttem a babát, de csak az arcocskáját láttam, annyi kendő meg rongy volt körötte. Már nem bögött, mintha aludt volna. No, ez is szépen kezdi az életet, előbb sír, aztán alszik. Jó, jó, tudom, hogy még csak ennyit tud, de hát mégis. Egy bojtárember azért többet várna el tőle, ha már itt született közöttünk. Az apja kicsit öregecskének látszott ehhez a fiatal anyukához, de mifelénk nem évekkal mérik a házasságokat. Az apja ott tett-vett, rendezgetett, mert elég nagy rendtelenség volt még istálló szempontról is. Az anyuka aranyos volt, intett, hogy üljek oda melléjük.

Odaheveredtem, és mintha a kisbabájának mondaná, beszélt a maga fáradt, halk szavával... No, hát ez volt a csudálatos... „Mielőtt megszülettél, pici drágám, Jézusnak gondoltuk a nevedet. Mi lesz belőled? Csak a Jóisten tudja. Jaj, én úgy szeretném, ha nagyon jó ember lennél! Ó, én úgy szeretném, ha a gyermekek és a gyermeki lelkű felnőttek példaképe lennél! Szegények vagyunk, kicsinyek vagyunk, a rómaiak és a nagyurak szolgálai vagyunk, mégis! Hadd álmodjak szépet és jót felőled! Egy édesanyának ezt a jogát senki nem veheti el! Pici fiacskám, látod, már nem is csak beszélek, inkább már harciasan imádkozom. Szólok apádnak. Gyere, Józsefem, itt az ideje a hálaadásnak, hogy fiú adatott nekünk...”

Én meg csak hallgattam. Megérintett az élet boldog csodája. Hát lehet annál nagyobb csoda, mint-hogy boldogan élhetek akkor is, ha kis vacak bojtár vagyok, ha nyaklevesrel jutalmaznak önállósulási vágyaimat, ha a pénzt csak hírből ismerem? Látjátok, azóta bojtárkarácsonynak nevezem azt, amikor jó gyermekek, jó emberek népesítik be ezt a istállószerű barlangot, a földet.

Király Ignác

